

INDEX

CAPITUM ET DUBIORUM.

QUI ANNECTUNTUR OMNIA SUMMARIA, QUÆ SINGULIS CAPITIBUS ET
DUBIIS APPONUNTUR, UT SIMIL HIC PRÆ OCULIS HABEANTUR CUNCTÆ
RES ET QUÆSTIONES, QUÆ IN OPERE CONTINENTUR.

LIBER PRIMUS.

TRACTATUS PRIMUS.

DE CONSCIENTIA.

CAPUT I. — Quid conscientia, et quotuplex, et quænam sequenda. *Pag. 1.*

1. De regula remota, et proxima actuum humanorum. 2. De conscientia et synderesi. 3. De conscientia recta et erronea. 4. De eo qui sequitur conscientiam vincibiliter erroneam. 5. De eo qui sequitur conscientiam invincibiliter erroneam. 6. An sic operans meritum acquirat in operando. 7. Respondet objectioni adversariorum. 8. An detur conscientia invincibiliter erronea circa præcepta naturalia. (*Remissive ad tract. II. de Legibus n. 169.*) 9. De eo qui putat erronea desiderium malum non esse peccatum. 10. De conscientia perplexa. 11. De conscientia scrupulosa. Signa scrupulosorum. 12. Remedia et praesertim obedientia. 13. De periculo scrupuloso qui non obedit. 14. De regulis generalibus assignandis. 15. Quomodo confessarius gerere se debeat cum scrupulosis, qui timent assentiri culibet pravæ cogitationi. 16. Quomodo cum iis, qui semper dubitant de confessionibus præteritis. 17. Quomodo cum iis, qui in omni actione peccare formidant. 18. Quid de iis qui operantur cum actuali timore. 19. Scrupulosi non peccant scrupulos vincendo, quin illos prius deponant.

CAPUT II. — De conscientia dubia. 9.

20. Quænam sit conscientia dubia. Quodnam sit dubium positivum et negativum. 21. Quodnam dubium speculativum et practicum. 22. Numquam licet operari cum conscientia practice dubia. 23. De eo qui scit aliquid esse malum, sed dubitat, an sit grave, aut leve. 24. Quid debeat agere, qui est practice dubius. 25. An licet operari cum conscientia speculative dubia. 26. De pluribus principiis reflexis ex quibus formari potest conscientia practice certa. 27. De lege dubia, vel dubie promulgata; et de lege certa dubie abrogata. 28. De voto dubio emiso, et de voto certe emiso, et dubio impleto. 29. Quid de eo, qui judicat, se probabiliter implesse votum. 30. Quid, si quis opus voti jam præstit, sed voti immemor. 31. An subditus teneatur obedire superiori in re, quæ est dubie mala. 32. Dubia de diversis rebus. 33. Quid in dubio de valore matrimonii. (*Remissive ad I. VI. n. 903 et 904.*) 34. Quid in dubio de solutione, si debitum est certum. 35. Quid in dubio de debito, si quis rem possidet bona fide. 36. Quid, si contra possessorem urgeat ^{atio} probabilis, et nulla pro ipso. 37. Quid, si possessor, superveniente du-

bio, neglexerit inquirere veritatem. 38. An possit eucharistiam accipere, qui dubitat, an aliquid cibi vel potū deglutiverit. 39. Quid, si dubitat, an deglutiverit ante vel post medianam noctem.

CAPUT III. — De conscientia probabili. Pag. 18.

40. Quæ sit conscientia probabilis. Quotque enumerentur diversæ probabilitatum species. 41. Quenam sit probabilitas facti, et quenam juris. 42. Numquam licet uti probabilitate facti cum periculo damni alterius. 43. Quamnam opinioñem sequi teneamur in materia fidei. 44. Quamnam opinionem sequi debeat medicus. 45. An possit uti remedio minus tuto. 46. Quid, si desperatur de salute infirmi. 47. Quamnam opinionem debeat sequi judex. 48. Quamnam minister in collatione sacramentorum. 49. Quid si adsit necessitas. 50. An liceat uti opinionem probabili quoad contrahendum matrimonium, et quoad jurisdictionem confessarii, casu quo præsumitur suppleri ab Ecclesia. (De hoc vide dicenda lib. VI. n. 563, et dicenda de errore communii n. 672.) 51. An quod dicitur de administratione sacramentorum circa usum septentriæ tutæ, idem dicendum sit de susceptione sacramentorum. 52. Quid si venator dubitat, an animal feriendum sit fera, vel homo. 53. An liceat uti opinionem probabili probabilitate juris. De opinione tenuiter probabili.

MORALE SYSTEMA.

Pro delectu opinionum, quas licite sectari possumus. 22.

COROLLARIUM PRIMUM. — *Lex dubia non obligat.* 33.

COROLLARIUM SECUNDUM. — *Lex inepta nequit certam inducere obligationem.* 50.

MONITUM

In quo exponitur decretum S. C. generalis Inquisitionis, Romæ conditum ann. 1761, circa usum opinionum probabilium. 69 et 72.

TRACTATUS II.

DE LEGIBUS.

CAPUT I. — *De natura, et obligatione legis in genere.* 78.

DUBIUM I. — *Quis sit lex, sive præceptum.* ibid.

90. Quid sit lex. 91. Quis ad eam teneatur. 92. An lex iniqua obliget. 93. An in dubio de justitia, teneamur lege. (Vide etiam n. 99. et fusius l. 3. n. 617.) 94. An leges latè à tyrannis obligent. 95. An obliget lex non promulgata. 96. Quid notandum circa promulgationem legis. 97. Quid circa legem dubiam. Quid in dubio an lex existat. An adsit causa excusans. An lex sit promulgata. An usus recepta. 98. Quid in dubio, an superior sit legitimus. Et an excedat suam potestatem. 99. Quid in dubio an lex sit justa. Vel an lex præcipiat. Vel an eam impleveris. 100. An lex humana possit præcipere actus internos. Et an prohibere externos occultos. (Vide ibid. Quær. 3. utrū in dubio, an res sit licita, subditus teneatur obediens.)

DUBIUM II. — *Quotuplex est præceptum.* 99.

101. Præceptum dividitur. 1. in affirmativum, et negativum. 102. Dividitur 2. in naturale, et positivum. 103. Præceptum autem positivum dividitur in præceptum divinum et humanum. 104. Quinam possint ferrari leges: an reges, et respub.; an papa; an concilia; an episcopi, synodus, et capitula; an abbatissæ. 105. Quid comprehendat lex canonica, et civilis. 106. Bo-

cretalia, sive declarationes pontificiæ, an indigneantur promulgatione. Ibid. v. Quær. hic 1. (Vide etiam l. 3. n. 1027. v. Hinc dicimus.) An declarationes S. Congr. et decreta rotæ habeant vim legis. An leges civiles obligent in conscientia. 107. DE CONSUETU DINE. Et quæ conditions requirantur ad statuendam consuetudinem. 108. De effectu consuetudinis. Et quid, si à lege reprobetur. 109. Quid, si consuetudo à lege revocetur. 110. DISSERTATIO de potestate Pontificis, usque ad n. 135.

DUBIUM III. — *An vis, et substantia legis positivæ dependeat ab acceptatione communitali.* Pag. 128.

136. An obliget lex non acceptata. 137. Quid, si lex à majore parte populi non acceptatur. Quanto tempore præscribantur leges. 138. An peccant legem non acceptantes. Et an lex pendat ab acceptatione populi. Quid circa leges pontificias. Quid circa civiles. 139. Quid, si lex sit ardua, vel abrogata, vel si major pars eam non receperit.

DUBIUM IV. — *An præcepta etiam humana obligent sub peccato, et quali.* 130.

140. An legislatores humani possint præcipere, et quot conditions requirantur ut lex obliget. 141. An superior possit præcipere rem levem sub culpa gravi. 142. An res levia fiat gravis per circumstantias, præstis contemptus. (Vide etiam l. 4. n. 161. v. Quarta, et l. 5. n. 61.) 143. An res gravis possit præcipi sub levi. 144. Quando præsumatur lex obligare sub gravi. 145. An lex prænalis obligat ad culpam. 146. Quid de lege sub poena suspensionis, etc. 147. Quid, si lex assiginet poenam, et simul præcipiat. 148. An incurritur poena antecedentiam. 149. Quid de poenis positivis, et inhabilitantibus. 150. An poena conventionalis solvi debeat ante sententiam. 151. An lex irritans actum carentem solemnitatibus obliget in conscientia. (Vide etiam l. 3. n. 711. et 927.) 152. An teneamur tollere impedimentum obstat oblationem legis. (Vide etiam l. 3. n. 1045.)

CAPUT II. — *De subjecto cui datur præceptum.* 136.

DUBIUM I. — *Quæ personæ præceptis obligentur.* ibid.

153. An ad leges obligentur ebrii, infideles, ignorantes, etc. 154. An legislator teneatur ad legem. 155. Quando pueri obligentur ad leges ecclesiasticas. (Vide etiam l. 3. n. 270. et n. 1012.)

DUBIUM II. — *An peregrini teneantur legibus sui domicilii, dum ab eo absunt.* 138.

156. An peregrinus teneatur ad leges loci ubi est. 157. An teneatur ad leges patriæ: Deinde ponuntur resolutiones plurim casuum. 158. An cum peregrinis possit dispensari ab episcopo loci in legibus, et in votis. (Vide etiam l. 3. n. 33a.)

DUBIUM III. — *An peregrini et vagi teneantur præceptis locorum in quibus morantur.* 143.

DUBIUM IV. — *An peregrini teneantur præceptis juris communis, si non sint in usu in loco ubi morantur.* 144.

CAPUT III. — *De modo quo observanda sunt præcepta.* 145.

DUBIUM I. — *An debeant impleri ex caritate.* ibid.

DUBIUM II. — *An ad impletionem præceptorum requiratur intentio ius satisfaciendi.* Ibid.

INDEX CAPITUM, ETC.

- DUBIUM III. — An satisfaciat præcepto, qui faciens opus, expresse intendit per illud non satisfacere. Pag. 146.
 DUBIUM IV. — An ad impletionem præceptorum requiratur intentio, seu voluntas faciendi quod præceptum est. 147.
 DUBIUM V. — An duplice præcepto, uno actu, vel diversis actibus eodem tempore possit satisfieri. Ibid.
 DUBIUM VI. — An qui uno actu violat plura præcepta, committat plura peccata. 148.
 CAPUT IV. — Quæ excusat à transgressione præcepti. 149.
 DUBIUM I. — An ignorantia excusat. ibid.
 168. An ignorantia invincibilis excusat. 169. An detur ignorantia invincibilis etiam circa præcepta juris naturæ (usque ad 173.) 174. An ignorantia excusat à pœna annexa legis.
 DUBIUM II. — An metus excusat. 168.
 DUBIUM III. — An excusat impotentia totius, vel partis. 169.
 DUBIUM IV. — An excusat dispensatio. 170.
 178. An excusat dispensatio facta ex justa causa. Quid, si sine justa causa.
 179. An existente causa teneatur superior dispensare. 180. An valeat dispensatio inferioris. (Quid si dispensatio ab inferiore facta sit bona fide, sed sine causa. Vide lib. 3. num. 251.) 181. An existente justa causa valeat dispensatio facta mala fide superioris. 182. An in dubio dispensatio censeatur valida. 183. An quis possit dispensare cum seipso. (Vide l. 3. n. 256. v. Quæritur.) 184. An valeat dispensatio extorta per vim, aut metum. 185. Quid, si causa exposita fuerit falsa. 186. Vide alios casus. 187. An dispensatio stricte accipienda. Et an detur dispensatio tacita. 188. De iis qui possunt dispensare de potestate ordinaria. 189. Num Papa in præceptis divinis. 190. Num episcopi: et in quibus. 191. An inferior dispenset in legibus superioris, ubi dispensatio non est reservata. (Vide etiam l. 3. n. 397. verb. Quoad.) 192. Quid in dubio, an casus egeat dispensatione. 193. Quid de potestate delegata. Et an hæc spret morte concedentur. 194. Quando prælati regulares possint dispensare. (An abbatisse possint dispensare. Vide l. 4. n. 53.) 195. Quot modis cesseret dispensatio. 196. Quomodo cesseret I. per cessationem causæ. 197. Quomodo II. per revocationem dispensantis. 198. Quomodo III. per renuntiationem dispensati. 199. An cesseret lex, cessante fine legis. I. Quid circa libros prohibitos. ibid. vers. Utrum autem. 200. II. De interpretatione legis. (Interpretationes authenticæ an indigent promulgatione. Vide n. 105. v. Quær. hic I. et l. 3. n. 1027. v. Hinc dicimus.) 201. III. De epikieia legis.

APPENDIX I. BUSEMBAI.

De dispensationibus S. Pœnitentiarie. 187.

INDEX CAPITUM, ETC.

LIBER SECUNDUS

DE PRÆCEPTIS VIRTUTUM THEOLOGICARUM.

TRACTATUS I.

DE PRÆCEPTO FIDEI.

CAPUT I. — Quæ mysteria fidei necessario credenda sint. Pag. 191.

1. Quæ mysteria credenda necessitate medi. 2. An mysteria SS. Trinitatis et incarnationis sint credenda explicite. 3. Quæ ex præcepto scienda et an memoriter. 4. Quale sit objectum fidei materiale, et quale formale.

CAPUT II. — Quomodo obliget præceptum fidei. 196.

5. Quos, et quando obliget præceptum fidei. 6. Notantur propos. damnatae in hac materia. 7. Quoties teneamur in vita elicere actus fidei, et spei. 8. Quoties actus caritatis. 9. Quando hæreticus teneatur suam sectam ejicere. 10. An circa fidem liceat sequi opinionem minus probabilem. 11. Quando teneamur fidem exterius confiteri, et qui teneantur jure ecclesiastico ad extermam professionem fidei.

CAPUT III. — An aliquando liceat exterius fidem veram negare, aut falsam profiteri. 200.

12. An liceat unquam positive fidem negare. 13. An uti verbis ambiguis. An tacere. 14. An fugere. (Vide alia ib.) 15. An uti vestibus, vel signis infidelium. 16. An audire conciones hæreticorum. (Vide alia ibid.)

CAPUT IV. — De infidelitate et vitiis fidei oppositis. 203.

DUBIUM I. — Quid, et quotuplex sit infidelitas. ibid.

DUBIUM II. — De judaismo. Queritur hic tantum. quæ communicatio cum Judæis sit interdicta Christianis. Ibid.

DUBIUM III. — Quid sit hæresis. 204.

TRACTATUS II.

CAPUT UNICUM. — De præcepto spei. 206.

20. Quomodo definitur spes. 21. Quale sit objectum *materiale* spei, et quale sit *formale*. An peccet contra spem peccator differens poenitentiam, sperando veniam ante mortem. (Ibid. vers. Dicit.)

TRACTATUS III.

DE PRÆCEPTO CARITATIS.

CAPUT I. — An, quando, et quomodo obliget præceptum caritatis Dei. 209.

22. Quomodo Deus amandus. 23. Quando obliget præceptum caritatis.

24. Resolvuntur casus. Quale sit objectum *materiale* caritatis. (Ibid. vers. objectum.) An sit objectum caritatis desiderium possidendi Deum. (ibid. dub. 1.) An dilectio divinæ bonitatis, tanquam nobis convenientis. (Ibid. dub. 2.)

CAPUT II. — De præceptis caritatis erga proximum. 211.

DUBIUM I. — Quis ordo servandus inter personas quæ diliguntur. 212.

25. Qualis sit ordo caritatis erga seipsum, et proximum. 26. An liceat ali-

quando se privare bonis spiritualibus. Vel se expondere periculo peccandi ob caritatem. (Vide etiam l. 5. n. 63. v. Quæritur.) 27. Quando teneamus succurrere proximo.

DUBIUM II. — *De odio, et dilectione inimicorum.* Pag. 215.

28. An quisque teneatur inimico exhibere communia signa dilectionis. An eum salutare. Ib. v. quær. 29. An injuriam remittere. 30. An abominationem sit licita. An in confessione explicanda sit species mali proximo voliti. (Vide etiam l. 5. n. 50. quær. 5.) Et an aliquando liceat proximo velle malum.

DUBIUM III. — *De precepto eleemosynæ, seu misericordiæ corporalis.* 219.

31. An teneamus dare eleemosynam ex bonis vitæ, aut statui necessariis. 32. An succurrere pauperibus in necessitatibus communib. 33. An possimus facere eleemosynam de bonis alienis.

DUBIUM IV. — *De misericordia spirituali, seu precepto correptionis fraternali.* 223.

34. Ob quale peccatum proximi teneamus ad correptionem. 35. An ob peccatum leve. 36. An ob peccatum factum ex ignorantia. 37. Quid, si corripio omittatur ob timorem. 38. An in dubio teneamus corripere. 39. An quando abest periculum relapsus. Vel si adsit alius idoneus. Vel non sit spes fructus. Vel si expectetur occasio. 40. Qui teneantur corripere. 41. Quinam ordo servandus in correptione. 42. Resolutio plurium casuum.

DUBIUM V. — *De scandalo.* 228.

ARTICULUS I. — *Quid, quotuplex sit, et quale peccatum.* ibid.

43. Quale scandalum activum, et quale passivum. 44. Resolutio plurium casuum apud Busemb. 45. Quando scandalum sit speciale peccatum. 46. An circumstantia inductionis sit necessario in confessione explicanda. 47. An liceat petere aliquando à parato ad peccandum id quod ille non præstabilit sine peccato.

ARTICULUS II. — *An et quando scandalum passivum permitti possit: an ob illud vitandum aliquid omitti debeat.* 235.

48. Quando scandalum passivum permitti possit. 49. An sufficiat sola utilitas ad petendum mutuum ab usurario et sacramenta à ministro excommunicato, vel peccatore. (Vide etiam infra n. 77 et 79.) 50. An aliquando teneamus omittere, vel differe bona spiritualia, ad vitandum scandalum alterius. (Vide etiam l. 4. de Statu relig. ex n. 66.) 51. An aliquando teneamus omittere quedam præcepta. (Vide etiam l. 3. n. 331.) 52. An dimittere bona temporalia. An peccet graviter mulier utens veste virili. (Vid. ibid. alios casus.) 53. An puerilla decenter ornata teneatur se avertire à conspectu aliquius particularis eam concepituri. 54. Quid, si se ornaret ornatu superfluo. 55. Quid, si putet in genere aliquos scandalizandos. Et an peccent graviter mulieres pectus ostendentes. 56. Quomodo peccent obscena componentes, aut representantes, aut pingentes. 57. An liceat suadere minus malum, ad magis evitandum. 58. An aliquando liceat permittere ruinam proximi.

ARTICULUS III. — *An liceat alterius peccato materialiter cooperari.* 246.

59. Quando liceat materialiter cooperari peccato proximi. 60. An liceat nubere cum sponso existente in mortali, vel obstricto voto castitatis. 61. An seddere debitum eidem. 62. An dare communionem peccatori occulto. (Vide

etiam l. 6. n. 658.) 63. Quid liceat famulis. Quæ sit cooperatio materialis, et quæ formalis. 64. An comitari herum ad lupanar, etc. Et an comitari concubinam ad herum. 65. An deferre munera meretrici. 66. An aperire ostium meretrici. An deferre sealam, ut dominus ascendet ad mulierem. 67. An scribere litteras amatorias. 68. An ministrare carnes. 69. An liceat cauponibus dare vinum ebriosis, vel carnes in die vetito. (Vide alia apud Busemb.) 70. An locare domum meretrici et usurariis. 71. An vendere aleas, gladios, venena, etc. 72. An agnum Judæo. 73. An liceat christianis captiuis remigare, etc. 74. An adjuvare tyrannum. 75. An vehere annonam ad haereticos. An aurigis vehere meretricem. 76. An accipere munera ab amasio. An reddere gladium occisuro. (Sed vide veram sententiam n. 66. in fin. l. 3. n. 571. v. Secus.) 77. An liceat petere juramentum à pejeraturo. Et mutuum ab usurario sine gravi causa. 78. An adjuvare usurarium. (Vide etiam l. 3. n. 789.) An dare mutuum abusivo. (Vide etiam lib. 3. n. 785.) 79. An petere sacramenta ab excommunicato, vel à peccatore; et an à parato. 80. An dare cibos vetitos.

LIBER TERTIUS.

DE PRAECEPTIS DECALOGI ET ECCLESIAE.

TRACTATUS PRIMUS.

DE PRIMO PRAECEPTO DECALOGI.

CAPUT I. — *De superstitione et speciebus ejus.* 255.

DUBIUM I. — *Quid sit, et quotuplex.* ibid.

1. Quid est superstition. 2. Quotuplex est superstition. 3. Quis committat superstitionem falsi cultus. 4. Quid superstition cultus superflui.

DUBIUM II. — *De divinatione. Quid, et quotuplex sit.* 257.

5. Quid est divinatio. 6. Alia est cum expressa invocatione dæmonis, alia cum tacita. 7. An divinari sit semper peccatum morale. 8. Resolutio casuum. De virgo divinatoria. 9. An liceat divinari per somnia. 10. An sit licita astrologia, et qualis. 11. An liceat adhibere sortem divinatoriam.

DUBIUM III. — *Quid, et quotuplex sit idolatria.* 262.

DUB. IV. — *Quid, et quotuplex sit vana observantia, et unde colligatur.* 263.

14. Quæ sit vana observantia. Et quotuplex. 15. An sit culpa gravis. 16. Quomodo cognosci possit. 17. Resolutio casuum. 18. An detur et licita sit virtus in iis qui vocantur salvatores. 19. An arcendi qui faciunt mira supernaturalia. 20. Quid in dubio presumendum. 21. An liceat ensalmi. 22. An detur fascinatio naturalis.

DUBIUM V. — *Quid sit maleficium, et quomodo possit tolli.* 268.

13. Quid, et quotuplex maleficium. 24. Quæ remedia liceat adhibere contra maleficium. 25. An liceat petere à maleficio parato, ut tollat maleficium cum alio. Et an in dubio, num sciat modum licitum solvendi. 26. Quid de strigibus. 27. Quam excommunicationem incurvant malefici. 28. Quomodo confessarius se gerere debet cum magis, et maleficiis.

CAPUT II. — *De irreligiositate, ejusque speciebus.* 271.

DUBIUM I. — *Quid sit tentatio Dei.* ibid.

29. Quid est tentatio Dei. 30. An in tentatione Dei detur parvitas materia.

Et quæ sit tentatio interpretativa. 31. An peccet qui petit a Deo miraculum.
32. An qui offert se ad matyrium. Et an qui respuit medicinas.

DUBIUM II. — *Quid, et quotplex sit sacrilegium.* Pag. 273.

33. Quid, et quotplex sacrilegium. 34. Quales species sacrilegii sint explicandæ. 35. Quæ sint sacrilegia personalia. 36. Quæ localia. 37. An vetentur in ecclesia mercatus, convivia, judicia, etc. 38. An sit sacrilegium extrahere hominem ab ecclesia, atrio, etc. 39. An omne furtum in ecclesia sit sacrilegium. An in sacristia. 40. Quæ sacrilegia realia. 41. An liceat vasa et vestes sacras convertere in usum profanum. 42. An sit sacrilegium lædere bona ecclesiasticorum: Detinere legata pia: Decimas non solvere. 43. An sit sacrilegium mentaliter peccare in ecclesia. An omittere sacramenta tempore debito. 44. An censura contra sacrilegos incurvantur ipso facto. 45. An sit sacrilegium furari reliquias. 46. An peccare in die festo. 47. An violare vota. 48. V. alia ib.

DUBIUM III. — *De simonia.* 279

ARTICULUS I. — *Quid sit, et quotplex.* ibid.

49. Quid est simonia, et quotplex. 50. An possit dari parvitas materiæ in simonia. 51. Quando sit simonia dare temporale pro spirituali. 52. An sit simonia dare beneficium alicui, ut se sustentet; vel sola ratione amicitiae, aut precum. 53. An sit simonia deducere in pactum obligationem antidoralem. 54. An dare spirituale principaliter ob tempora. 55. An sit simonia accipere aliquid pro administratione sacramentorum. Et an principaliter ob lucrum temporale ab eis captandum. 56. Quid intelligitur per *munus à manu*. 57. An sit simonia dare mutuum ob spirituale. 58. An solvere pensionem ob beneficium. 59. An dare aliquid, ut alter præstet quid spirituale pro seipso accipiente. 60. An dare beneficium cum aliquo onere spirituali. An resignare, vel præsentare cum onere. 61. Quid per *munus ab obsequio*. 62. An sit simonia inservire ob beneficium. 63. Quid per *munus à lingua*. 64. An sit simonia dare aliquid mediatori, ut obtineat tibi beneficium. 65. Quid, si sit intercessor mediatus. 66. Quid si promittas dare elemosynam alicui monasterio. 67. Quæ sit simonia *mentalis*. Quæ *conventionalis*. Quæ *realis*. 68. Quæ juris divini, quæ humani. 69. An detur simonia tantum de jure humano. 70. An vendere beneficia sit simonia de jure divino. 71. An sit simonia vendere jus patronatus. Et an de jure divino. An vendere jus sepulturae. 72. An beneficia possint permutari. 73. Quomodo possit permutari beneficium cum pensione. Et cuius auctoritate. Et an episcopi possint pensiones constitui. Usque ad num. 76. 77. Quomodo in beneficiis liceat transigere. Usque ad n. 80. 81. Quomodo fieri possint renuntiationes beneficiorum. Usque ad n. 84. 85. Quotplex sit simonia *confidentialis*. Et quæ eius poenæ. Usque ad num. 90. 91. Quomodo fiat simonia pro ingressu ad religionem. 92. An liceat aliquid accipere pro sustentatione ingressuri. 93. An liceat pro catechizando, etc. 94. An pro instruendo aliquo in sacra doctrina. 95. An pro absolvendo, etc. 96. An pro danda dispensatione in matrimonio. 97. An liceat dare aliquid, ut alter omittat rem spiritualem. 98. An ad redimendam vexationem. 99. An possit pecunia redimi vexatio circa possessionem beneficii. 100. Quid, si nondum sit acquisitum jus in re. Quid, si quis corrumperet electores, ne te eligant. 101. Quid, si alter solis precibus impidiret. 102. An possit dare pecuniam, ne alter se opponat ad tuam electionem. 103. An ne eligat indignum, vel ut eligat dignum. 104. An, ut non concurrant ad beneficium, quod tu cupis. Vid. alia ap. Bus.

ARTICULUS III. — *Quæ sint poenæ simoniae.* Pag. 305.

105. Quænam simonia inducat poenas. Et an incurvantur poenæ in venditione sacramentorum, aut capellania non collativa, etc. 106. An, ad incurendas poenas, simonia debeat esse completa ex utraque parte. 107. An incurrat poena, qui obtinet beneficium per fictam promissionem pecunie. 108. An incurvantur poenæ per simoniæ tantum de jure ecclesiastico. An ob ingressum in religionem. 109. Quæ sint poenæ ob simoniacam ordinationem. 110. An etiam ob collationem primæ tonsuræ. 111. Quæ sint poenæ ob simoniæ in beneficiis. 112. An incurvantur poenæ in venditione vicariatū, vel alius officii amovibilis: nec non pensionis, capellaniæ, aut sacramentorum, et jurisdictionis. Quæst. I. An sint nullæ electiones simoniæ ad prælaturas regularium. Quæst. II. An poenæ ob beneficia simoniæ accepta incurvantur ab ignorantibus. Quæst. III. An beneficiarius simoniacus ipso facto privetur beneficiis obtentis, et fiat inhabilis ad futura obtainenda. Quæst. IV. An electio Pontificis simoniaca sit nulla.

ARTICULUS III. — *An, et cui restituendum quod simoniace acceptum.* 313.

113. Nihil spirituale simoniace acceptum restituendum, nisi beneficium, et ejus fructus. 114. Restituendum est pretium acceptum pro beneficio, ordinatione, etc. 115. Cui restituendum. 116. Cui restituendi fructus beneficii simoniace accepti. 117. Qui possint dispensare in prædictis poenis. Usque ad num. 120.

